

ת"פ 42107/05/13 - מדינת ישראל נגד שון משה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

05 נובמבר 2014

ת"פ 42107-05-13 מדינת ישראל נ' משה

לפני **כבוד השופטת מיכל ברק נבו**

בענין **מדינת ישראל**

המאשימה

נגד

שון משה

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד מיטל סטי

ב"כ הנאשם: עוה"ד בני נהרי ואשר אדרי

הכרעת דין

כתב האישום, התשובה והמחלוקת

1. על פי כתב האישום, **המתלונן, אליעזר סדיקוב**, התעורר משנתו בליל ה-14.5.13, סמוך לאחר חצות, ממוסיקה רועשת במיוחד, שבקעה מכיוון בית סמוך. הוא ירד מביתו וניגש לכיוון ממנו בקעה המוסיקה - רכב שחנה בסמוך לבית - כדי לבקש להפסיק את הרעש. מהרכב יצאו מספר צעירים ובהם **הנאשם** ואחיו הקטין [אשר יכונה "**האח**"]. מבית סמוך יצא אביהם של השניים ובידו מקל. הנאשם והאח הסכימו להחליש את עוצמת המוסיקה אך לאחר חילופי קללות בין המתלונן לביןם, תקפו אותו השניים בכך שהאח הלם בו במכת אגרוף חזקה בפניו ולאחר מכן הלם בו הנאשם בפניו במכת אגרוף נוספת. כתוצאה מכך דימם המתלונן בפניו, נפל ארצה, ונחבל ברגלו. כתוצאה מהתקיפה הובהל המתלונן לבית החולים ואושפז, לאחר שנגרמו לו מספר שברים בעצמות הפנים והאף, בצד ימין ובצד שמאל, יחד עם נפיחות ברקמות רכות. בוצע במתלונן ניתוח בלסת התחתונה והוא סבל מכאבים והגבלה בפתיחת הפה. בשל מעשים אלה הואשם הנאשם בביצוע עבירה של **חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין התשל"ז-1977 [החוק]**.

2. הנאשם בתשובתו לכתב האישום הודה שהגיע למקום ברכב עם אחיו. הוא כיבה את המוסיקה עוד לפני שהמתלונן הגיע. אין לו קשר לתקיפת המתלונן. לאביו אין כל קשר לאירוע. הנאשם כפר גם ביתר חלקי כתב האישום. בהמשך מסר גם שהמתלונן קילל אותו בעוד הוא עצמו רק התנצל על המוסיקה הרועשת. כן אמר שאחיו הצעיר אמנם תקף את המתלונן ואף הודה בכך, אך הוא עצמו לא נגע בו.

3. בסופו של יום, המחלוקת העיקרית בין הצדדים מתמצה בכך: המתלונן טען שקיבל שני אגרופים בפניו, משני צדדים: הראשון מאחיו של הנאשם, השני מהנאשם עצמו. גרסת ההגנה היא שהמתלונן קיבל אגרוף אחד בלבד וזאת מאחיו של הנאשם, ואילו הנאשם לא נגע במתלונן כלל (ר' סיכומי ההגנה, סעיף 4).

הראיות

4. עד התביעה המרכזי היה המתלונן, **אליעזר סדיקוב**. הוא העיד ששמע מוסיקה רועשת באמצע הלילה. לפיכך, ירד מביתו בכוונה לבקש לכבותה. כאשר הגיע אל כלי הרכב שממנו, ככל הנראה, בקעה המוסיקה, זו כבר כובתה. למרות זאת ניגש אל יושבי הרכב על מנת לוודא שלא ידליקו את המוסיקה פעם נוספת. לדבריו, היו במקום שלושה אנשים: הנאשם, אחיו הצעיר, אשר חגג באותו יום יום הולדתו, ובחורה. הוא ציין שלא הכיר מי מהמעורבים באותה עת. היו חילופי דברים בין הצדדים. המתלונן אינו זוכר מה אמר, אך ודאי שלא קילל בבוכרית, כטענת הנאשם במשטרה, כי אינו יודע בבוכרית. אחד מהצעירים אמר למתלונן שהם הפסיקו כבר את המוסיקה ושיעלה חזרה הביתה. אחיו של הנאשם עמד והנאשם ישב. האח נתן למתלונן אגרוף. לאחר מכן חטף המתלונן אגרוף מהצד השני. מאחר שרק הנאשם והבחורה היו שם מלבד האח, הסיק המתלונן כי מי שנתן לו את האגרוף מהצד השני היה הנאשם. לאחר המכה הראשונה הרגיש דם. באותה שניה קיבל מהצד השני מכה. כתוצאה מהאגרוף השני נפל ארצה ונחבל. אחרי שנפל כבר אינו זוכר בדיוק מה היה, אלא זוכר קטעים. הוא נפל וקם. בהמשך, הגיע אביו של הנאשם, צדוק, המוכר למתלונן, ובידו מקל. המתלונן העיד כי אינו יכול לומר שקיבל מכה מאביו של הנאשם באמצעות המקל, או בכלל. המתלונן ציין כי לאחר האירוע ניגשה אליו אשתו ולקחה אותו לחדר בכניסה לבית לשטוף פנים. לאחר מכן נסעו לבית החולים, שם אושפז עם שבר בלסת והיו גם "בעיות עם האף". סגרו לו את הפה למספר חודשים כדי שהלסת לא תזוז והוא סבל כחצי שנה, אך כיום הכל חזר לתפקוד כמו שהיה.

5. במהלך חקירתו הנגדית של המתלונן התברר כי יש סתירות בין הודעותיו שנמסרו במשטרה, וכן בין חלקים מגרסאותיו במשטרה לבין גרסתו בבית המשפט. הסתירה המהותית ביותר היא זו: בהודעתו הראשונה במשטרה ציין המתלונן כי אבי הנאשמים היכה בו בגבו במקל. בהודעתו הבאה במשטרה, וגם באזני השוטרת דניאל טדגי (ת/13), כמו גם בבית המשפט, חזר בו מדברים אלה וציין כי אינו יכול לומר שהאב היכה בו בכלל, בפרט לא במקל. המתלונן אישר כי בגרסתו הראשונה במשטרה אמר שהאב היכה אותו במקל, אך ציין כי כבר בחקירתו השנייה במשטרה חזר בו ואמר שאינו זוכר אם האב נתן לו מכות ולכן אינו יכול לומר בוודאות אם קיבל מכות באמצעות מקל. עם זאת, לגבי המכות האחרות שקיבל היה עקבי: הוא עמד לאורך כל הדרך על דבריו שקיבל שני אגרופים - האחד מצד אחד, מאחיו של הנאשם, והשני - מהצד השני, מהנאשם עצמו. כדבריו: "לא זוכר. בגלל זה אמרתי שלא קיבלתי. מה קשור מכה עם המקל עם המכות שקיבלתי אגרופים" (פ/14, ש' 24)[1].

הסנגור עימת את המתלונן עם כך שבמשטרה אמר כי יצאו אליו מכלי הרכב ארבעה אנשים, ואילו בעדותו בבית המשפט ציין שהיו רק שלושה: הנאשם, אחיו והבחורה. המתלונן השיב כי אינו זוכר שאמר זאת. לאחר מכן פירט הסנגור באוזניו כי דיבר במשטרה על ארבעה חבר'ה צעירים, אחד מבוגר ובחורה, וכי אמר שהיו חמישה אנשים (אציין כי ארבעה צעירים, אחד מבוגר ובחורה הם שישה, כך שבכל מקרה המניין שגוי - מ.ב.נ.). המתלונן הסביר שאם מדובר בחמישה אנשים, הרי שהכוונה לעצמו, שני הצעירים, אבא שלהם והבחורה. הוא עומת על ידי הסנגור עם טענה שאמר בהודעתו במשטרה "הגעתי לשם יצאו אלי מהרכב ארבעה חבר'ה צעירים", כך שאין זה כולל אותו או את האב. המתלונן אמר

שלא יתכן כי אמר שבלעדיו היו עוד חמישה אנשים.

הסנגור ניסה להבין מהנאשם האם קיבל את האגרוף הראשון מהאדם שעמד או מהאדם שישב. המתלונן ניסה להשיב על השאלה, אך בסופו של דבר אמר: "עד כמה שזכור לי עמד הבחור הצעיר שהיה לו יום הולדת, והנאשם ישב. **ש:** אתה אמרת בחקירה הראשית שמי שישב זה זה שנתן לך את האגרוף? **ת:** אני לא זוכר מצד ימין שלי אם הוא עמד או ישב. אני לא יכול להגיד בוודאות. אני זוכר שקיבלתי מכה ראשונה בצד ימין ואחר כך מהצד השני... בוא נעשה סדר. בצד ימין היה בחורצ'יק הצעיר יותר שהיתה לו יום הולדת, זה שאמרתי לו מזל טוב. ממנו קיבלתי מכה ראשונה. אחר כך קיבלתי מכה מהצד השני" (פ/16, ש' 22 עד פ/17, ש' 2). לאחר דברים אלה, הצביע על הנאשם כמי שנתן לו את האגרוף השני.

6. בין המתלונן לבין הנאשם נערך עימות במשטרה ביום 16.5.13 (ת/11). באותו עימות אמר המתלונן לנאשם כי הוא נתן לו "בוקס". הנאשם הכחיש זאת ואמר כי מי שנתן למתלונן אגרוף הוא אחיו. המתלונן אמר כי אין דברי הנאשם נכונים. הוא זה שנתן לו אגרוף בפעם השניה. הוא ציין שקיבל אגרוף פעם אחת מצד אחד ופעם אחת מצד שני ואז נפל ארצה. הנאשם טען שהמתלונן קילל אותו. המתלונן הכחיש זאת ואמר שאולי אמר לו "דפוק" ומילים כאלה, אך לא אמר לו מילים גסות. הנאשם טען שביקש סליחה מהמתלונן לגבי המוסיקה והכחיש כי היכה אותו. המתלונן שב וציין פעם נוספת כי לאחר שדיבר עם הנאשם ואחיו על אודות המוסיקה הרועשת, פנה ללכת, ואז קיבל אגרוף מצד ימין מאחיו של הנאשם, התחיל לדמם, קיבל אגרוף מהנאשם, ונפל. כאשר קם, ראה את אביהם של השניים יוצא עם קרש, צינור, או משהו, ומאז הוא לא זוכר.

נערך עימות בין המתלונן לבין אחיו של הנאשם ביום 16.5.13 (ת/12), וגם בעימות זה אמר המתלונן כי קיבל שני אגרופים חזקים, הראשון מהאח, והשני מהנאשם. לאחר מכן לא הרגיש דבר. יתכן שקיבל עוד אגרופים. אחיו של הנאשם אמר בעימות שזה נכון שהוא עצמו נתן למתלונן אגרוף, אך המתלונן לא קיבל אגרוף נוסף. המתלונן אמר לאח שמאגרוף אחד לא ניתן לשבור גם את האף וגם את הלסת משני הצדדים. הוא שב והתעקש שקיבל שני אגרופים, אחד מכל צד. אחיו של הנאשם שב והכחיש זאת. הוא טען שהוא עצמו עמד ואילו הנאשם ישב. המתלונן הסכים שהנאשם ישב תחילה, אך לדבריו - אחרי האגרוף הראשון שקיבל המתלונן, קם הנאשם ונתן לו אגרוף, ואז נפל המתלונן.

7. גרסתו של המתלונן כי הוכה על ידי יותר מאדם אחד נתמכת בעדותה של **לימור ברבי**, שכנה בבנין, המתגוררת בקומה העשירית. היא ציינה כי באותו לילה היא שמעה מוסיקה "רועמת עד השמיים", שבקעה מכלי רכב, וראתה חבורת נערים רוקדים, צורחים ומשתוללים. המוסיקה התנגנה במשך זמן רב, היא חזרה למיטתה ופתאום שמעה צעקות. היא ניגשה אל החלון וראתה מכות. היא התקשרה למשטרה והזמינה ניידת. העדה ציינה שיש תאורה במקום, אך מאחר שראתה את הארוע מהחלון בקומה העשירית, אינה יכולה לומר בבירור מה התרחש. היא ראתה "אחד על השני" ושמנסים להפריד ביניהם. היא זכרה שהיתה שם ילדה, בחורה בשנות העשרים לחייה שדאגה לאבא שלה, שכנראה היה מעורב. כשחזרה אל החלון ראתה את הבחורה שרצה לקרוא לאבא שלה. היא ציינה כי ראתה מקל בידו של אחד המשתתפים. היא ציינה שראתה מכות - דחיפות ואגרופים. היא לא ידעה לומר בדיוק מי היכה את מי, היא אינה מזהה את המשתתפים ואינה מכירה אותם. היא ציינה כי האדם שהוכה אינו נמצא באולם (ואכן המתלונן לא היה אותה עת באולם, אלא רק הנאשם - מ.ב.נ.). עוד הוסיפה כי מי שהוכה היה כבן 50. במשטרה ציינה כי כחמישה אנשים הכו

את הקורבן ואישרה זאת גם בעדותה בבית המשפט. היא ציינה כי לא היתה יכולה לזהות את התוקפים אילו נעשה מסדר זיהוי (פ/7, שורה 26 ואילך), למרות שבמשטרה אמרה שאולי תוכל לזהות את הפנים של התוקפים (פ/8, 18 - 23).

8. תמיכה נוספת בגרסת המתלונן לפיה היכו אותו שניים - אחיו של הנאשם ועוד מישהו - נמצאת בעדות אשתו של המתלונן, איזבלה סדיקוב. יצוין כי לא ניתן ללמוד על זהות "המכה השני" מעדותה. היא ציינה במפורש כי היא יודעת להצביע בוודאות רק על האח כאחד המכים, ואילו את האחר אינה יכולה לזהות בוודאות. העדה ציינה כי היא ובעלה התעוררו מהשינה לאחר חצות בשל רעש של מוסיקה. בעלה ירד בכעס למטה ואילו היא הסתכלה מהחלון בקומה החמישית. היא ראתה את בעלה מדבר עם אנשים. אינה יודעת על מה דיברו. לאחר מכן שמעה רעש של צעקות וראתה שבעלה קיבל מכות. היא ראתה שהיו שם שני אנשים. היא ציינה כי קודם אחד הרביץ לבעלה ולאחר מכן השני. בהמשך עדותה ציינה שנתנו לבעלה אגרופים בפנים. זה קרה מאד מהר. היו כמה שניות בין האגרוף הראשון לשני. באמצע יצאה בחורה בצעקות בשביל לעצור את זה. לדבריה, הבחורה יצאה מהבית ואחר כך ראתה העדה שיצא אבא שלהם. בידו אחז משהו, מקל, אך היא לא ראתה אם נתן מכות או לא. בחקירה הנגדית אישרה שהמתלונן היה מוקף במספר אנשים. היו שניים שהיכו, אך היו עוד אנשים סביבו (פ/29, 10 - 18). היא זיהתה בארוע את אחיו של הנאשם בוודאות. היא לא הכירה לפני הארוע לא את הנאשם ולא את אחיו. לאור מה שראתה מהחלון היא ירדה במעלית לזירת הארוע וכשיצאה מהבניין בעלה היה כבר בדרכו בחזרה אליה. הוא אמר לה "איזבלה הלסת שלי הלך". הוא היה מכוסה בדם. העדה הכניסה את המתלונן לחדר האשפה כדי לשטוף אותו. היא עלתה הביתה, לקחה מפתחות ולקחה את בעלה לבית החולים. היא לא ראתה מקרוב את פני התוקפים אך יודעת לומר בוודאות רק כי האח היה מעורב במכות. לגבי זהותו של המכה השני אינה יכולה לומר בבטחון. "אני מסבירה שאחד מהם אני בטוח זוכרת, השני הצטרף ונתן גם מכות, אני לא זוכרת אם זה הוא. אני סיפרתי בכללי, אני לא יודעת אם זה הבן אדם הזה או לא זה" (פ/30, ש' 25 - 26). היא הסכימה שאם אמרה במשטרה שהאבא צדוק יצא עם מקל ונתן לבעלה מכה בגב - אין זה נכון. היא ראתה אותו יוצא עם מקל, אך לא ראתה שהיכה את בעלה.

אצוין, כי יש להתייחס בזירות לעדות אשתו של המתלונן, שכן התברר שבנוגע אליה בוצעו שתי טעויות בחקירה, שיש בהן כדי להשליך על המשקל שניתן לייחס לדבריה. ראשית, התברר כי התשאול הראשוני שנעשה למתלונן בבית החולים נעשה בנוכחות עדה זו, כשישבה לידו בחדר ההמתנה, אם כי לא הובהר מה היה המרחק בינה לבין המתלונן בזמן שהוא תושאל ומה שמעה מתוך השאלות והתשובות (פ/21, ש' 31 ואילך; פ/33, ש' 22 עד פ/34, ש' 24; פ/37, ש' 10 - 18). עוד התברר שהשטרות ערכה תשאול קצר גם לעדה עצמה, אך לא נמצא על כך כל מזכר בתיק. השטרות, שהוזמנה כעדת הגנה, הסבירה שלא ראתה צורך לערוך מזכר לגבי התשאול לעדה בבית החולים, כי היו שוטרים במקום הארוע. בחקירה חוזרת לסנגור אישרה כי העדה לא אמרה משהו חריג - שראתה את המקרה, שהיא אמורה לזהות את מי שתקף את בעלה, אחרת הייתה רושמת על כך מזכר (פ/38, ש' 31 - 33).

אין צורך להכביר מילים על כך שאין לחקור עד אחד בנוכחות האחר, מאחר שקיים חשש להשפעה של האחד על השני, גם ללא כל כוונה שכך יהיה, ולעיתים אף מבלי שהנחקר השני מודע להשפעת מה ששמע מהראשון על דבריו. טעות זו מקשה על הערכת עדותה של אשת המתלונן ועל הבנה מה ידוע לה מידיעה אישית ומה למדה (או השלימה) מתוך דברי המתלונן.

היעדר מזכר על התשאול הראשוני שנערך לאשת המתלונן בליל הארוע הוא מחדל נוסף. ברורה החשיבות של הגרסה הראשונה שמוסר עד וברורה החשיבות של גרסה הנמסרת מיד בסמוך לאחר הארוע. איני מייחסת משקל רב לדברי השוטר, כי העדה לא אמרה שום דבר בעל משמעות, שאם לא כן הייתה רושמת מזכר. השוטר הבינה במהלך עדותה שנהגה, ככל הנראה, שלא כשורה כאשר לא רשמה מזכר, ונתלתה במוצא שנתן לה הסנגור, לפיו לא רשמה מזכר משום שהעדה לא אמרה לה שום דבר בעל משמעות, למשל שראתה את המקרה או שהיא יכולה לזהות את מי שתקף את בעלה. ברור, שגם אמירה של העדה כי לא ראתה את הארוע, או כי ראתה אותו אך אינה יכולה לזהות מי מהתוקפים, מחייבת רישום מזכר, ולו כדי שהיחידה שתחקור את התיק תדע לא לזמן את העדה לחקירה, או כדי למנוע מצב שבו אדם המקורב לקרבן אומר תחילה שלא ראה את הארוע, ולאחר מכן מגיע למשטרה עם גרסה שונה.

9. הנאשם ויתר על מסירת גרסתו בעדות ראשית, והסתפק באישור הדברים שאמר בהודעותיו במשטרה, **ת/1, ת/2**, ובעימות, **ת/11**. בהודעותיו אלה טען הנאשם כי חזר מבילוי עם אחיו ואחותו, כאשר מרכבם בוקעת מוסיקה רמה. הם הגיעו לחניית ביתם, ואביהם התקשר וביקש שיכבו את המוסיקה. כך עשו, ואז החנה את הרכב. הוא ישב עם אחיו ואחותו על המדרכה מחוץ לבית - אחיו מימינו, ואחותו משמאלו, והם דיברו. לאחר כעשר דקות מרגע חניית הרכב וכיבוי המוסיקה, הגיע מישהו (אין מחלוקת שמדובר במתלונן - מ.ב.נ.), עמד לידם, והתחיל לצעוק שהם העירו אותו משנתו. הנאשם אמר לו כי הוא צודק והתנצל, וכי כבר כיבה את המוסיקה, ואולם המתלונן המשיך לקלל בבוכרית, ואמר לנאשם מניאק. הנאשם אמנם אינו יודע בוכרית, אך הוא מכיר קללות, פחות או יותר. המתלונן המשיך לצעוק ולקלל, והנאשם שאל אותו מדוע הוא מדבר בצורה שכזו, שהרי הוא כבר התנצל, ואמר שהמתלונן צודק. עוד אמר לו, כי כבר אין מוסיקה, ושיחזור לישון ושאל מדוע המתלונן סתם מקלל, ואז המתלונן קרא לו בן זונה. כשאמר את הדברים האלה, הנאשם ישב על המדרכה, והמתלונן עמד מולו במרחק כשני מטרים, עם שתי ידיים בכיסים. כשהנאשם שאל את המתלונן "מי בן זונה?" המתלונן הוציא את היד מהכיס והניף אותה. הנאשם ואחיו חשבו שהוא הוציא איזה סכין או משהו מהכיס. אחיו של הנאשם ישר תפס לו את היד מתוך הגנה, לא לצורך מכה, והמתלונן נתן לאחיו של הנאשם מכה עם יד שמאל בגופו. אז אחיו, באופן אוטומטי, נתן למתלונן בוקס, מכה לפניו. אז כבר יצאו כולם - אבא של הנאשם ואנשים מהפארק ושכנים. כל זה התרחש בכניסה ליד השער של ביתו של הנאשם. המתלונן אמר "אל תדאגו, שיהיה לילה טוב", והלך. הנאשם הכחיש שאביו יצא מהבית עם מקל, והכחיש כי היכה את המתלונן. הוא גם הכחיש שאחיו היכה את המתלונן, ואמר שהייתה זו הגנה עצמית. הוא ציין שהמתלונן בא לתקוף אותו. בהודעתו השנייה במשטרה, שנגבתה כעבור יומיים, נתבקש להתייחס לעדותה של אשת המתלונן, אשר ציינה שראתה אותו מכה את בעלה. הנאשם השיב כי ברור שהיא תשקר עבור בעלה. לא יכול להיות שהיא ראתה דבר כזה, כי הוא לא היכה את המתלונן, וברור שהיא משקרת. את תוכן העימות בין הנאשם למתלונן, הבאתי כבר לעיל.

בחקירתו הנגדית, אמר הנאשם לתובעת, כי לא שוחח עם מי מבני משפחתו על האירוע לאחר שהתרחש. זאת, מאחר שהיה חג, והמשפחה הייתה כולה בתפילה, והם שהו כל הלילה בבית הכנסת. לאחר המקרה, הם נכנסו הביתה בשעה מאוחרת, וכולם הלכו לישון. לדבריו, הם תשע נפשות בבית, "אי אפשר להעיר את כולם". הוא טען כי לא ראה שהמתלונן נפל, ולא ראה שירד לו דם. זאת, למרות שהתובעת אמרה לנאשם שאחיו בהודעתו ציין שהמתלונן נפל. יצוין, כי הסניגור התנגד להצגת דברי אחיו של הנאשם, שלא היה עד במשפט, לנאשם בחקירתו הנגדית, כמו גם להצגת גרסה של כל מי שלא העיד במשפט. לעניין זה אקדיש מספר מילים בהמשך. הנאשם עומת עם כך שאחותו בהודעתה במשטרה אמרה, לדברי התובעת, שהוא הדף את המתלונן, אך הנאשם עמד על גרסתו שכלל לא נגע במתלונן. כאשר עומת עם טענה לפיה אחיו אמר במשטרה שהמתלונן רץ לעברו, דבר שהוא עצמו לא אמר, השיב: "משני מטר, זה לא

יהיה ריצת מרתון, זה יהיה תגובה מהירה, התגובה שלו הייתה מהירה, וזה מה שהוביל את כל העניין" (פ/44, ש' 11 - 19). הוא עמד על כך שהמתלונן שיקר כאשר אמר שקיבל אגרוף גם ממנו, נוסף על האגרוף שקיבל מאחיו. כאשר עומת עם העובדה שגם אשת המתלונן ציינה שראתה שני אנשים נותנים אגרופים לבעלה, השיב הנאשם: "היא לא זיהתה אותי בכלל, לא שלא שזיהתה אותי בוודאות... היא גם אמרה שהיו שם כמה אנשים" (פ/46, ש' 24 - 28). כאשר עומת על ידי התובעת עם טענה לפיה חבלה, כפי שקרתה למתלונן, כעולה מהתעודות הרפואיות, אינה יכולה להתרחש בגלל אגרוף אחד, השיב: "את יכולה להגיד מה שאת רוצה. מה זה קשור אליי?" (פ/50, ש' 32 - 34). לטענתו, אפילו לא הספיק לקום כלפי המתלונן, כאשר זה עשה תנועה מהירה לעברו.

דין והכרעה

10. כפי שצינתי לעיל, המחלוקת בתיק דנן היא לגבי מספר האגרופים שקיבל המתלונן, וממי קיבל את האגרופים הללו. הנאשם טען שהמתלונן קיבל אגרוף אחד בלבד, וזאת - מאחיו. המתלונן טען בצורה עקבית, לאורך כל הודעותיו ובעדותו בבית המשפט, כי קיבל שני אגרופים, משני צדדים שונים. הוא חזר על כך מספר רב של פעמים ומעולם לא מסר גרסה אחרת, ואף אם היה בלבול מסוים בשאלה מי מהתוקפים עמד ומי ישב עובר לתקיפה, גרסתו בנקודה העיקרית היתה עקבית לאורך כל גרסאותיו במשטרה (כעולה משאלות עורכי הדין שעיימתו אותו עם הודעותיו) ובבית המשפט.

11. ההגנה ביקשה לייחס משמעות לכך שבסופו של יום לא ברור כמה אנשים נכחו במקום, ולהסיק מכך גם על חוסר המהימנות של המתלונן (והעדים האחרים), וגם כי יתכן שמעורב אחר נתן למתלונן מכה נוספת, ולא הנאשם (פסקאות 13, 16, 36, 46, 50, ו-61 לסיכומי ההגנה). איני מקבלת טענה זו: ראשית, שני המעורבים באָרוע, שנכחו בתוך הזירה - הנאשם והמתלונן - העידו כי נכחו בזירה בזמן המכות ארבעה אנשים בלבד: הנאשם, אחיו של הנאשם, אחותו של הנאשם והמתלונן. איני יודעת האם, כטענת ההגנה, נקב המתלונן בשלב כלשהו במשטרה במספר גבוה יותר של אנשים שנכחו במקום, שכן זו הנקודה היחידה שלגביה עומת המתלונן בחקירתו הנגדית עם סתירה, כביכול, בין דבריו בבית המשפט לבין דבריו במשטרה ואמר כי לא יתכן שכך אמר במשטרה. יצוין עוד, כי גם בעימות שנערך למתלונן עם האח במשטרה (ת/12), דיבר המתלונן (בשורה 56) על שלושה אנשים מלבדו. הודעות נוספות לא הוגשו. מכל מקום - כאשר התייחס המתלונן למכות דיבר, באופן עקבי, אך ורק על הנאשם ואחיו. שנית, חשוב לזכור: עד שלב הסיכומים לא עלתה כל טענה מצד הנאשם כי בשלב המהלומות היו מעורבים נוספים. במשטרה אמר הנאשם שאחרי האָרוע הגיעו אנשים נוספים ("ואז כבר כולם יצאו אבא שלי יצא ואנשים מהפארק רצו ושכנים" - ת/1, ש' 22), אך לא הועלתה כל טענה לפיה, בשלב הרלוונטי, נכח במקום מישהו מלבד הנאשם, אחיו ואחותו. בסיכומי ההגנה נכתב כי הנאשם "נמנע מלקרוא לילד בשמו", אך ציין שיתכן כי אדם נוסף, אחר, הוא אשר תקף את המתלונן במכה השניה הנטענת (פסקה 50). לא ראיתי מקום בעדות הנאשם שבו הוא ציין את הדברים האמורים. במקום אליו מפנה ההגנה בסיכומיה אומר הנאשם: "המתלונן אמר שאחי נתן לו מכה והוא אמר שהוא קיבל עוד אגרוף ושהוא מניח שזה ממני... אשתו אמרה שהיו שם עוד כמה אנשים ושהיא לא ראתה אותי נותן את המכה. אז איך היא [התובעת - מ.ב.נ.] אומרת ששני העדים אמרו שנתתי את המכה בוודאות" (פ/47, ש' 12 - 17). ההפניה השניה בסיכומים (לעמודים 25 - 26) - היא לדברי עד אחר בעניין אחר. מכל מקום - העלאת תמיהות אינה יכולה לשמש תחליף לגרסה פוזיטיבית, מקום שזו נדרשת כדי לסתור גרסה פוזיטיבית אחרת. כאמור - הנאשם לא אמר בשום שלב - לא במשטרה ולא בבית המשפט - שנכח במקום האָרוע, בשעת האָרוע, מישהו מלבד הוא עצמו, אחותו ואחיו, והוא גם לא טען שאחיו נתן למתלונן מכה נוספת.

12. אשר לסתירות נוספות: אכן היו סתירות בין גרסתו הראשונה של המתלונן במשטרה, כפי שהוצגה על ידי הסנגור בחקירתו הנגדית של המתלונן, לבין גרסאותיו המאוחרות. ואולם, המתלונן לא הכחיש את אמירותיו השונות (מלבד לגבי מספר הנוכחים באָרוע), אלא יישב את הסתירות, או ציין שגם היום אינו יכול לומר דברים מסויימים בוודאות. חשוב גם לציין כי עברית אינה שפת אימו של הנאשם והדבר ניכר באופן ביטוי, ויש להעריך את דבריו גם בהתחשב בכך. לנושא מעורבותו של האב, צדוק, ועניין המקל התייחסתי לעיל. העובדה שכבר במשטרה תיקן עצמו המתלונן וציין כי אינו זוכר בדיוק את העניין הזה ולכן אינו טוען עוד שהוכה על ידי צדוק באמצעות מקל או בכלל, מלמדת שככל שהגרסה הראשונה שמסר לא הייתה, מבחינת המתלונן, נקיה מספקות - הוא תיקן אותה מיזמתו. אין מדובר בגרסה שדבק בה לאורך חקירותיו במשטרה ורק בבית המשפט בחר לשנותה. איני מוצאת ששינוי זה פוגע באמינותו או במשקל שיש לייחס לגרסה שמסר בדבר האגרופים, שהייתה עקבית ואחידה.

13. דברים מסויימים אותם ניסה הסנגור להציג כסתירות בין גרסת המתלונן במשטרה לבין דבריו בבית המשפט, אינם נתפסים בעיני כסתירות. למשל: המתלונן ציין כי כשיצא מדירתו עדיין הייתה מוסיקה רועשת אך עד שהגיע למטה, המוסיקה כבר כבתה. הסנגור טען כי דברים אלה סותרים את גרסתו במשטרה לפיה ירד כדי לבקש מהנאשם ואחיו להפסיק את המוסיקה. המתלונן הסביר כי היו מיקרים קודמים שבהם הוזמנה המשטרה עקב השמעת מוסיקה רועשת, המוסיקה כובתה, אך לאחר שהמשטרה הלכה לדרכה, הודלקה המוסיקה מחדש. לכן, למרות שבשעה שהגיע למטה המוסיקה כבר לא נשמעה, ניגש לשוחח עם הצעירים שהגיעו בכלי הרכב המרעיש. המתלונן חזר וציין פעם אחר פעם כי כאשר הגיע למטה, המוסיקה כבר לא נשמעה. יצוין, כי דברים זהים אמר המתלונן גם בעימותים שנערכו לו במשטרה עם הנאשם (ת/11) ועם אחיו של הנאשם (ת/12). לא מצאתי כל סתירה בין האמירה שהמתלונן ירד כדי לבקש שיכבו את המוסיקה לבין האמירה שכאשר הגיע למטה, המוסיקה כבר כבתה.

14. חרף סתירות מסוימות, שהן, לטעמי, בעניינים שוליים, המתלונן חזר, כפי שכבר אמרתי, הן במשטרה, הן בעימותים, הן לאורך כל עדותו בבית המשפט על גרסה אחת עקבית בנושא המרכזי שבמחלוקת: הוא ציין כי קיבל שני אגרופים, משני אנשים שונים, כשהאחד הוא האב, והשני הוא הנאשם. הוא לא ראה את הנאשם נותן לו את האגרופ השני, אך ניתן לו תחילה אגרופ על ידי האב, מצד אחד, והוא קיבל אגרופ שני מהצד השני, ורק הנאשם היה בצד השני. למותר לציין כי בשום שלב לא עלתה טענה שהאחות הייתה מעורבת באלימות. המתלונן ציין כי גם היום אינו יודע את שמות הנאשם ואחיו, ועל כן אינו יכול לנקוב בשמותיהם. עוד ציין כי רק יומיים לאחר האירוע נודע לו שהשניים הם בניו של צדוק השכן, אותו הוא מכיר מבית הכנסת. קודם לכן לא ידע שהם ילדיו והוא ראה אותם לראשונה באירוע. הוא ציין כי אילו נעשה מסדר זיהוי סמוך לאחר האירוע, היה מזהה אותם.

המתלונן עשה עלי רושם אמין. הוא לא התחכם, לא התפלמס וכאשר לא זכר דבר מה, או שלא היה בטוח - אמר זאת. התרשמתי שלא ניסה להפריז או לתת נופך דרמטי לעדותו. כך, למשל, כאשר נשאל על הפגיעות שנגרמו לו, סיפר כי חווה חצי שנה של סבל אך כיום הכל בסדר. לטעמי, יכלתי לבסס הרשעה על עדות זו לבדה. עם זאת, מצאתי לה חיזוקים.

15. אני מוצאת בעדות השכנה ברבי, שציינה שראתה שהקרבת הוכה על ידי מספר אנשים, חיזוק לעדות המתלונן. אמנם מצד אחד, עדותה הייתה שונה מיתר העדויות במספר פרטים הקשורים ב"פריפריה של האָרוע" (העובדה

שהנערים רקדו וצרחו עובר לאָרוע, מיקומו של האבא באָרוע), וגם בפרט אחד חשוב - מספר האנשים שהיכו את הנאשם, אך ניתן לייחס זאת הן לכך שראתה את האָרוע מהקומה העשירית, בשעת לילה, הן לחלוף הזמן, הן לטבעו של הזכרון האנושי. אף שלפי עדותה היתה תאורה חזקה במקום, גם ברבי ציינה שאינה יכולה להגיד בבירור מה היה שם (פ/7, ש' 1 - 2). ואולם מצד שני, ברבי ידעה לומר שהקרוב באָרוע היה אדם כבן חמישים, להבדיל מהנערים שהרעישו והרביצו; היא ציינה שהקרוב אינו באולם; היא ציינה את השתתפותה של בחורה כבת עשרים באָרוע; היא ציינה את נוכחותו של האבא בזירה וציינה קשר בין הבחורה לבין אותו אבא; היא ציינה אדם שאחז בידו במקל (גם המתלונן ואשתו עמדו על גרסתם שצדוק נשא מקל, אך חזרו בהם מהטענה שהוא הכה באמצעותו את המתלונן). עוד ציינה שראתה מספר אנשים שניסו להפריד בין הניצים, ודברים דומים נאמרו על ידי האח בעימות במשטרה (ת/12, שורה 20). לא ניתן היה לבסס הרשעה על עדות זו, אך היא מחזקת, במידת מה, את עדות המתלונן ואינה מתיישבת עם עדות הנאשם.

16. חיזוק נוסף נמצא לגרסת המתלונן בעדותה של אשתו. ציינתי לעיל כי נפלו בחקירה פגמים שיש בהם כדי להשליך על המשקל שניתן לייחס לעדות זו. נתתי דעתי גם לכך שעלה בחקירה הנגדית שאשת המתלונן, כמו המתלונן עצמו, העידה במשטרה שאביו של הנאשם היכה את המתלונן במקל, וכי חזרה בה מעניין זה בבית המשפט. היא העידה שראתה במו עיניה את צדוק עם מקל ביד, אך לא ראתה אותו מכה את בעלה. היא ציינה שלא ראתה מה קרה אחרי מכות האגרופ מאחר שאז בדיוק ירדה למטה (פ/31, ש' 1 - 16). אני מניחה שבנקודה זו סיפרה העדה במשטרה את מה ששמעה מפי המתלונן, וגם בשל כך אני מתייחסת בזירות רבה לעדותה.

חרף האמור, לאחר ששקלתי את משקלם של המחדלים האמורים, נראה לי שניתן ללמוד מעדותה של אשת המתלונן שאת בעלה תקפו שניים - האח ואדם נוסף, שאינה יכולה לזהותו. התוכן המוגבל של עדותה של אשת המתלונן והאופן המהוסס בו הצביעה העדה על זהות המעורבים מלמדים על כך שהעדה לא ניסתה "להתיישר" עם גרסת בעלה, או להוסיף התייחסויות למה שלא ראתה, אלא העידה מידיעתה: "ש: אם המשטרה הייתה עורכת מסדר זיהוי לגבי שניהם, לפי התשובות שלך מיד לאחר האָרוע את [האח] היית מזהה במאה אחוזים ואת הנאשם הזה לא. ת: הראשון כן והשני לא בטוח" (פ/29, ש' 29 - 31). כאשר נשאלה: "יכול להיות תיאורטית שרק אחד מהם היכה, שלפי דעתך זה הצעיר יותר?" השיבה: "יכול להיות. אני לא רוצה להגיד סתם" (פ/28, ש' 32 - 33). לא כך מעידה מי שמעידה בצורה מגמתית, כדי לתמוך בגרסת בעלה.

17. אמנם, איש מהעדים לא יכול היה לזהות את הנאשם באופן וודאי, כמי שנתן את האגרופ השני, אך לא מתעורר עקב כך ספק האם הנאשם נתן את מכת האגרופ השניה, מאחר שבסופו של יום, אין מחלוקת כי באירוע עצמו נכחו, מלבד המתלונן, שלושה אנשים: הנאשם, אחיו ואחותם. כאמור לעיל - אין כל טענה לפיה האחות נתנה למישהו מכה. המתלונן זיהה בדיעבד כי שני המשתתפים באירוע היו בניו של השכן צדוק. הוא זיהה את הנאשם וזיהה את אחיו. הוא לא יכול היה להצביע על הנאשם כמי שנתן לו את המכה השניה, מאחר שלא ראה אותו נותן אותה, אך הסיק מכך שרק הנאשם ואחיו היו מעורבים באירוע, והאח נתן לו אגרופ מצד אחד, ולאחר מכן הגיע אגרופ מהצד השני, שהנאשם הוא שנתן את האגרופ השני. גם אשת המתלונן זיהתה בוודאות את אחיו של הנאשם כמי שנתן אחת המכות, ולא זיהתה את הנאשם, אך עדותה חשובה מאחר שהיא תומכת בעדות המתלונן על אודות שני אנשים מכים, ואין מחלוקת כי שני האנשים שהיו במועד האירוע במקום, הם הנאשם ואחיו (בכפוף להערה דלעיל בנוגע לאחות). ציינתי כבר שלמרות שהשכנה ואשת המתלונן התייחסו לנוכחות של אנשים נוספים, שגם אותם לא ידעו לזהות, אין טענה כי אלה היו מעורבים בצורה כלשהי במכות. גם ההגנה לא הציגה תזה חלופית, לפיה מישהו מהנוכחים האחרים הנטענים נתן

למתלונן מכה נוספת. גרסת ההגנה היא אחת: המתלונן קיבל אגרוף אחד, וזאת - מאחיו של הנאשם. מתוך העדויות עולה, כי אנשים נוספים אמנם היו בזירת האירוע, אך זאת לאחר מעשה, וכך טוען גם הנאשם.

18. פגיעותיו הרפואיות של המתלונן, עליהן סיפר והמוצאות ביטויין גם במסמכים הרפואיים (ת/7 ו-ת/8) תומכות במידת מה בגרסתו. ניתן ללמוד על חבלות הן מצד שמאל של הפנים, הן מצד ימין, הן באף. אמנם, ללא חוות דעת של מומחה רפואי, אין אפשרות לקבוע האם מכה אחת יכולה הייתה לגרום לחבלות גם מצד ימין של הפנים וגם מצד שמאל, אך יש בטיב הפגיעות ומיקומן חיזוק מסוים לעדות המתלונן.

19. להבדיל מהמתלונן, הנאשם עשה רושם של מי שניסה להתחמק ממתן תשובות ישירות. הוא הרבה להתווכח עם התובעת על שאלותיה, ולתקן את נוסחן בהתאם למה שחשב שהבין מעדויות העדים במשפט, במקום להשיב בצורה פשוטה (לדוגמה: פ/44, ש' 20 ואילך; פ/46, ש' 24 ואילך; פ/47, ש' 1 - 17 וכן ש' 26 - 32; פ/48, ש' 1 - 3; פ/50, ש' 10 - 19). גרסתו לפיה לא שוחח עם מי מבני משפחתו על האירוע לאחר שהתרחש אינה מתקבלת על הדעת ונראית כנסיון נוסף להקטין את האירוע ולהרחיק עצמו ממעשה האלימות. ראשית, הנאשם נתן שני הסברים סותרים לכך שכביכול בני המשפחה לא שוחחו: הסבר אחד - שהיה ערב חג וכולם היו בבית הכנסת. הסבר שני - כי לא רצה להעיר את כל בני הבית. מעבר לסתירה בין שני ההסברים, שניהם לא מתקבלים על הדעת: שלושה מילדי המשפחה והאב היו מעורבים באירוע אלים עם השכן, אין מחלוקת שהאח הקטין נתן אגרוף לשכן, וכולם חוזרים יחדיו הביתה אך אינם מדברים על האירוע? גם הטענה לפיה הגורם להכאת המתלונן על ידי אחי הנאשם היה שהמתלונן הוציא ידיו מהכיסים והאח חשש שיש בידיו סכין ולכן חש להגן על אחיו הבוגר, הוא הנאשם, נשמעת דחוקה.

20. אוסיף כי תמהתי על כך שאיש מהצדדים לא זימן לעדות את אחיו ואחותו של הנאשם, שנכחו בכל האירוע. אין כל ספק כי מדובר בשני עדים רלוונטיים ביותר. ואולם, מאחר ששני הצדדים לא זימנו אותם (אף שמסרו הודעות במשטרה), ואיש מהצדדים לא התייחס לעניין זה בסיכומיו, לא אוכל לתת להעדר הזימון משקל לשום צד.

21. מכל האמור עולה, שהונחה תשתית ראייתית כנדרש במשפט פלילי לשם הוכחת אשמתו של הנאשם.

מחדלי חקירה

22. ההגנה טענה לקיומם של מחדלי חקירה, שיש בהם כדי להביא לזיכויו הנאשם. למחדלי החקירה הקשורים בפעולותיה של השוטרת שתשאלה את המתלונן ואשתו בבית החולים - התייחסתי לעיל.

23. ההגנה טענה כי אי עריכת מסדר זיהוי למתלונן היא מחדל נוסף וחמור. אני מסכימה כי היה צריך לערוך מסדר זיהוי, נוכח אמירתו של המתלונן במשטרה כי יוכל לזהות את הנאשם ואחיו, וכי אינו מכיר אותם מלפני כן. ואולם, בדיעבד, איני מוצאת שהדבר פגע בצורה כלשהיא בהגנת הנאשם, מאחר שבסופו של דבר אין מחלוקת על כך שמי שנכחו באירוע היו הנאשם ואחיו, אין מחלוקת על כך שאחיו של הנאשם היכה את המתלונן וממילא - מסקנת המתלונן שהנאשם הוא שנתן לו את האגרוף השני נשענת על כך שלא היה שם אדם נוסף מלבדו במקום, ולא על זיהוי פוזיטיבי של הנאשם כמכה.

"עצם קיומם של מחדלי חקירה אינו מהווה טעם מספיק לזיכויו של נאשם ... על בית המשפט לבחון, האם המחדלים הנטענים מעוררים ספק סביר לגבי אשמתו של הנאשם ... השאלה אינה האם אפשר וראוי היה לנקוט בצעדי חקירה נוספים, אלא האם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר".

ע"פ 7287/13 **סידאוי נ' מדינת ישראל**, פסקה 34 [23.9.14], תוך ציטוט בהסכמה מתוך ע"פ 7546/06 **אבו סבית נ' מדינת ישראל**, פסקה 10 [31.10.07]. במקרה שלפנינו קיימת תשתית ראייתית מספקת להרשעת הנאשם במיוחס לו, כפי שפירטתי עד כה. עוד נקבע בעניין **סידאוי**, כי יש לבדוק את השפעתו של מחדל החקירה נוכח קו ההגנה שבחר הנאשם. כפי שפירטתי בהרחבה לעיל, נוכח טענות ההגנה של הנאשם כי הייתה רק מכת אגרוף אחת, שניתנה על ידי אחיו, ומאחר שאין הכחשה שהנאשם ואחיו נכחו בזירה, ומאחר שהמתלונן ממילא לא טען שראה את הנאשם נותן לו את המכה, הכל - כפי שכבר פורט, מסדר זיהוי לא היה משנה דבר.

25. בשולי הדברים, ואף שאין לכך כל משקל בהכרעת הדיון, לא אוכל שלא להתייחס לנושא נוסף. במהלך חקירתו הנגדית של הנאשם, עימתה אותו התובעת עם דברים שאמרו אחיו ואחותו במשטרה. כאמור, שני אלה לא היו עדים במשפט. הסנגור התנגד בצורה חריפה לשאלות אלה, למן הרגע הראשון, וטען כי "אי אפשר לעמת עדות של עדה שלא העידה כאן בבית המשפט, לעמת את הנאשם עם עדות שלא נשמעה בבית המשפט. אי אפשר לעשות זאת בשום פנים ואופן". דחיתי את ההתנגדות, ציינתי שדברי התובעת מפי האח/אחות כמובן אינם יכולים כשלעצמם לשמש ראיה, אך השאלה מותרת. כעבור רגע, מיד בשאלה הבאה באותו נושא, התנגד הסנגור בשנית, מאותו טעם. חזרתי על ההחלטה, וציינתי שכבר הכרעתי בהתנגדות. כעבור זמן קצר, כששאלה התובעת שאלה נוספת המתייחסת לדברי האח במשטרה, שב הסנגור והתנגד מאותו טעם. שבתי ודחיתי את הטענה וביקשתי שהסנגור לא יחזור עליה פעם נוספת, אף אם הוא סבור שאני טועה. חרף שלוש ההחלטות בעניין זה, שב הסנגור והתנגד פעם רביעית לשאלות שמתייחסות למה שהעיד האח במשטרה. בשלב זה ציינתי שאם תהיה התנגדות נוספת מאותו טעם, לאחר שהכרעתי בעניין שלוש פעמים, אאלץ לשקול חיוב בהוצאות. בתום הדיון ביקש הסנגור לסכם בכתב, למרות שהוריתי מראש על סיכומים בעל פה, בין היתר מאחר שברצונו להגיש פסיקה שתתייחס להחלטותי בנושא הנ"ל. התרתי זאת ואכן הוגשו סיכומי ההגנה בכתב.

וכך, בפסקה 51 לסיכומי ההגנה, נכתבו הדברים הבאים בהתייחס לסוגיה הנ"ל: "כפי שצויין במהלך הדיון, ההגנה סבורה כי כלל לא היה מקום לאפשר את החקירה אודות העדויות הנזכרות..." ולתמיכה בעמדה זו, שהיתה - כאמור - בסיס למחלוקת ממשית במהלך הדיון, הובא, בין מרכאות, הציטוט הבא, תוך הפניה למראה מקום מדויק - יעקב קדמי, **על הראיות** חלק רביעי 1951 (מהדורה משולבת ומעודכנת, 2009): "מצהיר הצד החוקר שאותו עד לא ייקרא להעיד - ישקול בית המשפט אם להתיר את השאלות, כשהנטייה תהיה שלא **להתיר**" [ההדגשה האחרונה הוספה על ידי - מ.ב.נ.]. כביכול, אסמכתה התומכת בעמדת ההגנה. ואולם, במקור כתוב: "כשהנטייה תהיה שלא **להרחיב**", קרי: הדבר מותר, כפי שקבעתי, אלא שנטייט בית המשפט תהיה שלא להרחיב. על מנת לתת להגנה הזדמנות לבדוק עצמה ולהיווכח כי נפלה טעות במילה החשובה ביותר בציטוט, נתתי החלטה ובה ציינתי כי נראה שהסנגור ואנכי אוחזים עותקים שונים של אותה מהדורה מספרו של קדמי, וביקשתי שיצורף העמוד ממנו נלקח הציטוט. אלא שכוונתי כנראה לא הובנה, והדף אכן צולם והוגש, "בהמשך להחלטת בית המשפט", אך זאת ללא כל מילת הסבר.

כפי שציינתי בפתח פסקה זו, אין לדבר כל משמעות מבחינת הכרעת הדין, ובתשובות הנאשם לשאלות הללו ממילא לא היה כדי לשנות לכאן או לכאן. איני מעלה על דעתי שהטעות, הגם שמהותית, נעשתה בכוונה תחילה, אולם ראוי היה לו, לצוות ההגנה, להקפיד יותר כאשר הוא מפנה את בית המשפט לציטוט בדרך זו, בפרט כאשר מדובר בסוגיה בה טען בתוקף כי הצדק עימו. כך, ביתר שאת, נוכח ההזדמנות שניתנה לו כשהופנתה אליו שאלה בעניין על ידי בית המשפט.

סיכום

26. לאור כל האמור, אני קובעת כי הוכח במידה הנדרשת במשפט פלילי כי בליל ה-14.5.13 תקף הנאשם, ביחד עם אחיו, את המתלונן, אליעזר סדיקוב. הוא גרם לו לחבלה חמורה כאשר נתן לו אגרוף בפנים, וזאת לאחר שאחיו נתן לו אגרוף בפניו קודם לכן. כתוצאה מהתקיפה נפל המתלונן כשהוא מדמם. הוא הובהל לבית החולים ואושפז, לאחר שנגרמו לו מספר שברים בעצמות הפנים והאף, בצד ימין ובצד שמאל, יחד עם נפיחות ברקמות רכות. לאור הפגיעות בוצע במתלונן ניתוח בלסת התחתונה והוא סבל מכאבים והגבלה בפתיחת הפה.

לפיכך אני מרשיעה את הנאשם בביצוע עבירה של חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ב חשוון תשע"ה, 05 נובמבר 2014, במעמד הצדדים

---

[1] ההפניות הן לעמוד בפרוטוקול והשורה, אלא אם נאמר אחר.